

“No faig edificis estridents, pensats per sorprendre. Tinc l’aspiració que la meva feina tingui prou personalitat però no que trenqui esquemes perquè això no s’adiu amb el meu temperament”. Nascut a Camarasa, a la part central de la comarca de la Noguera, en Josep Maria Guillaumet fa vint-i-vuit anys que viu a Barcelona, la ciutat on va portar a terme els seus estudis d’aparellador i arquitecte i on desenvolupa al voltant del cinquanta per cent de l’activitat professional; l’altre cinquanta és arquitectura rural feta entre Camarasa, Balaguer i rodalies: **“És un tipus de construcció artesanal inspirat en el record de la feina intuïtiva feta pels nostres avis, que no eren arquitectes, ni tan sols manobres, però coneixien la zona, les seves tradicions i les seves necessitats”.**

El concepte de bona arquitectura, a més, passa pel **“coneixement dels límits que et marquen el respecte i el sentit comú”.** Per això li agrada documentar-se, per ser capaç de combinar els punts de vista estètics que posseeix amb els contextos on construeix: **“Al nord de Lleida, sempre s’ha fet una arquitectura rural molt conscient del pes del passat i respectuosa amb l’entorn, i si bé la Catalunya democràtica ha introduït regulacions que potser són necessàries per a l’auge del turisme rural, crec que l’arquitecte que coneix i comprèn la zona troba més llibertat per treballar allà que a l’àrea metropolitana de Barcelona”.**

En la mateixa línia, val a dir que el tracte personal amb el petit client de comarques també motiva més en Josep Maria Guillaumet que la fredor mercantilista de molts promotors immobiliaris: **“M’agraden les relacions de feina en un àmbit més humà i casolà, tot i que, treballant al meu poble, sovint m’he trobat que alguns no s’acaben de fer a la idea que sóc arquitecte perquè m’han vist créixer; el meu títol no els impressiona i he d’acreditar-me amb la feina feta”.** Això no el molesta, ans al contrari: **“La imatge de l’arquitecte com algú que inspirava una mena de por reverencial a l’obra està feliçment superada; jo hi vaig amb roba de diari i tracto de relacionar-me amb tothom amb familiaritat i respecte. Em motiva la feina a peu d’obra i accepto el meu paper de coordinador, de persona que intenta trobar solucions pràctiques als problemes que poden anar sorgint”.**

Cal afegir que, per a ell, algunes de les claus per reeixir en el dia a dia de la feina és fugir de divinitzacions innecessàries i de l’excés de formalitat, cedir sempre que calgui i escoltar tothom: **“L’exclusiva del coneixement, no la tenim els arquitectes i sempre es pot aprendre de les opinions dels altres”.** Això no obstant, de vegades l’arquitecte s’ha de moure per l’estret marge que deixen obert la prepotència dels diners -**“promotors que, pel fet d’haver arribat a una certa posició per ells mateixos, perden de vista els seus límits”**- o la falta de predisposició al diàleg del petit client -**“Jo intento pensar en positiu sempre, però en algun cas extrem això pot resultar impossible. Si algun cop he rebutjat una obra és perquè he vist un excés d’incompatibilitat entre el meu tarannà i el del client; quan es fa dur parlar és millor que la feina la faci un altre”.**

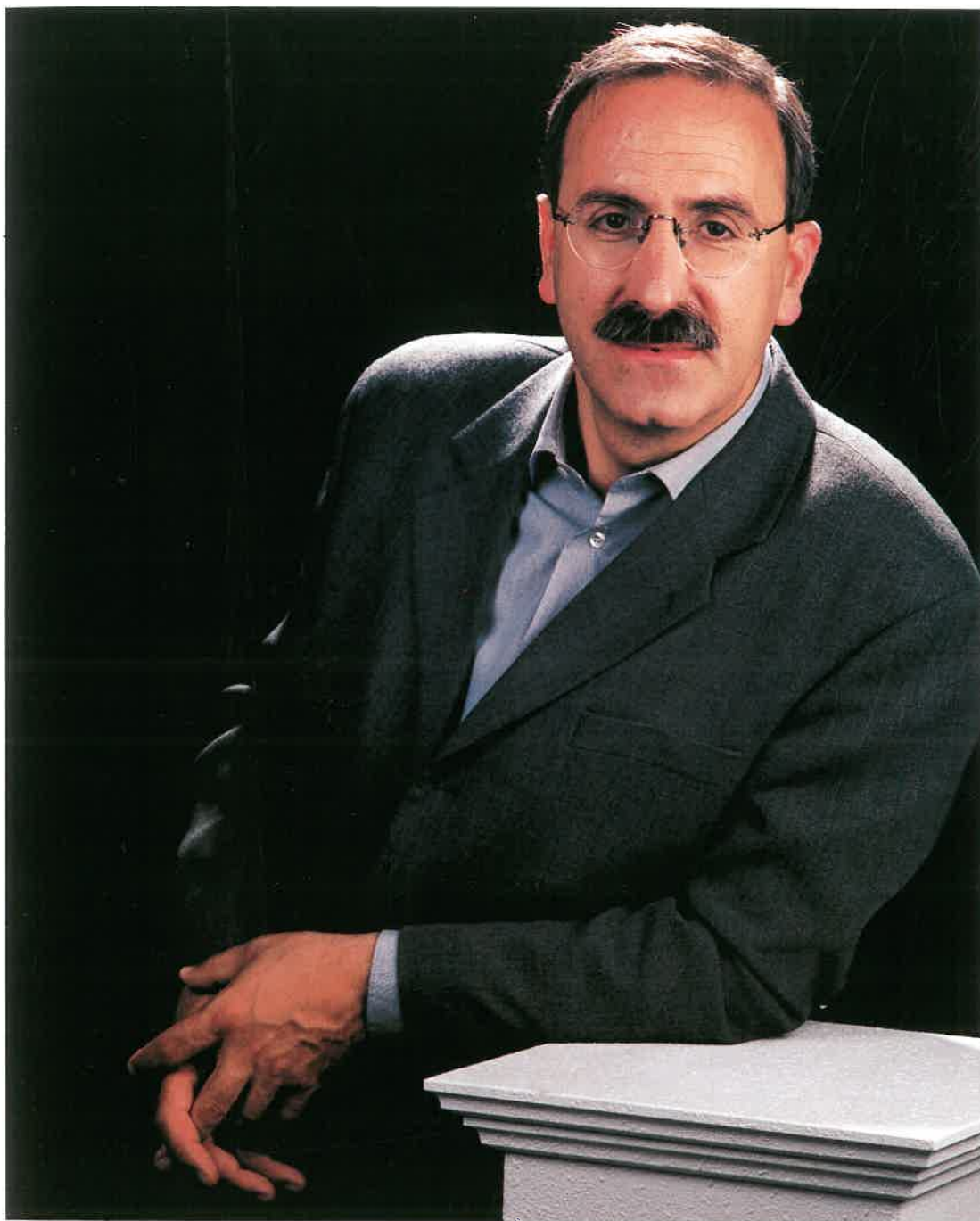
Pel que fa a la seva formació professional, afirma que les persones

que l’han influït més positivament són, més que els catedràtics de renom, els professors que han anat coincidint amb la seva visió de les coses: **“Recordo amb especial afecte el senyor Llovera, el mestre que vaig tenir en la infantesa i adolescència a Camarasa -quan penso en l’exposició que li vam fer per commemorar la seva vida i la seva dedicació al poble encara se’m fa un nus a la gola...-, i el senyor Vayreda: una de les persones més realistes que he conegut i que millor cuidava l’aspecte humà de la seva feina a una Escola d’Arquitectura de Barcelona que -com a mínim en els últims anys de la dècada dels setanta- era massa freda i rígida. També estic agraït al senyor Maresme, un excel·lent professional que l’any 1988 -encara avui, de fet, ho fa- treballava al Col·legi d’Arquitectes i es va prendre infinites molèsties per explicar-me què havia de fer per tirar endavant el meu primer projecte”.**

El senyor Vayreda va ser l’últim esglaió d’una formació acadèmica que el nostre convidat, tot i els múltiples entrebancs que va trobar, recorda amb sana nostàlgia: **“Vaig arribar a Barcelona a l’època dels problemes polítics a l’Escola d’Arquitectura. Jo també vaig córrer davant dels grisos, però no podia explicar als pares -gent senzilla i molt treballadora- que perdia el temps perquè l’escola era tancada, així que em vaig matricular a l’Escola d’Aparelladors. L’any 1976 em treia el títol i després vaig fer el curs pont per passar-me a Arquitectura, que era el que sempre havia desitjat”.**

Ja ha quedat palès que ho va aconseguir, i alguns dels seus esbossos -hereus d’aquells primers dibuixos infantils- són ara fermes construccions on viu gent: és el cas d’en Carles Tur, un bon amic que en Josep Maria manté des dels anys de la universitat, que li va encarregar casa seva, a Formentera, donant-li **“total llibertat”** per fer el que volgués. Gràcies a aquesta confiança, en Josep Maria Guillaumet va aixecar a l’illa un dels edificis que més el satisfan encara avui: **“Aquesta obra i la casa d’uns familiar que viuen a La Fuliola són les meves preferides, tot i que m’estimo, per altres raons, el meu primer edifici que, a més, és la benzina de la meva família, a Camarasa”.** I s’ha de dir encara que amb el seu soci, l’Anselm Bonsoms, ha fet feines especialment satisfactòries des d’un punt de vista tècnic: és el cas del darrer bloc d’habitatges que han construït a Molins de Rei, on tenen el despatx.

Ens acostem al final del relat. És aleshores que ens aturem en una petita i graciota història que el nostre protagonista oriünd de la Noguera recorda per la seva singularitat: **“Un matrimoni jove va venir al despatx (a Molins de Rei) amb un esborrany del que desitjaven... volien una mansió californiana a l’estil de Falcon Crest. Vam demanar fotografies als documentalistes d’una coneguda revista del cor per veure com era el model que ens proposaven i vam incorporar alguns d’aquells elements a una edificació més modesta i adaptada a Cervelló, el lloc on havia de fer-se. Un cop realitzat el projecte de la casa, que va quedar força bé, li vaig dir a la noia que ja només li faltava que li plantéssim la vinya i li contractéssim un criat xinès”.** Això, senyors, és el que s’anomena *voluntat de servei*.

“La imatge de l'arquitecte com algú que inspirava una mena de por reverencial a l'obra està feliçment superada”

Josep Maria Guillaumet - Camarasa (Noguera)